

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1860/2019
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Гвозденац, адвокат из ..., против туженог ЈП „Завод за изградњу Града“ Нови Сад уз учешће „ДДОР Нови Сад“ адо из Новог Сада, као умешача на страни туженог, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 498/17 од 19.12.2018. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 498/17 од 19.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 498/17 од 19.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5614/2015 од 25.11.2016. године, првим ставом изреке, тужбени захтев је делимично усвојен, па је ставом другим изреке, обавезан тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете исплати, и то: за претрпљене физичке болове износ од 99.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 81.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животне активности износ од 90.000,00 динара, на име трошкова састава предлога за мирно решење спора износ од 5.400,00 динара и трошкове парничног поступка у износу од 136.116,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.11.2016. године, па до исплате. Другим ставом изреке, преко досуђених износа: за претрпљене физичке болове износ од 99.000,00 динара, па до траженог износа од 110.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 81.000,00 динара, па до траженог износа од 90.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животне активности износ од 90.000,00 динара, па до траженог износа од 100.000,00 динара, као и на име досуђених трошкова састава предлога за мирно решење спора износ од 5.400,00 динара па до траженог износа од 6.000,00 динара, тужбени захтев тужиле је одбијен.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 498/17 од 19.12.2018. године, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени

захтев и обавезана тужила да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете, коју је тужила претрпела услед пада приликом вожње бицикла на пешачко-бициклическој стази у Новом Саду. Врховни касациони суд налази да у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем на категоризацију пута где је штетни догађај настао, заправо се оспорава утврђено чињенично стање у погледу пасивне легитимације туженог и самим тим и основа одговорности туженог, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке. Правноснажана пресуда приложена уз ревизију другачије садржине не указује и нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Стога нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, са којих разлога је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба ради накнаде штете је поднета 10.06.2015. године, као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 306.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиле није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић